

ham. Det er maaske ogsaa det sidstnævnte Hensyn, der har bevirket, at det ærede Medlem, hvis Henvendelse til mig i denne Sag for øvrigt gjorde et overordentlig venligt Indtryk baade i Form og Indhold, dog til Slut gør en Art Undskyldning for denne sin Hensynsfuldhed med følgende Sortie: „Naar jeg har bedt den højtærede Justitsminister om at udvikle dette, er det ikke blot af Hensyn til Sagens Realitet, men ogsaa noget under Hensyn til den Redegørelse, han har givet, som vil blive forstaaet paa en anden Maade, end Forholdet virkelig ligger, og selv om man maaske aldrig vilde falde paa at sige, at det er Ministerens Hovedopgave at holde sig i en passende Afstand fra Sandheden, vil man sikkert i alt Fald sige, at det er Justitsministerens Opgave at fremstille enhver Sag paa den nøjagtige, rigtige Maade.“ Jeg skal ikke opholde mig ved denne smidige Udtalelse, der samtidig kan skjule en tilstrækkelig indbalsameret Insinuation imod mig og et yderst nærliggende Sideblik til de førnævnte Kredse. Jeg skal ikke opholde mig herved, fordi jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i Realiteten, ja, jeg vil gaa endnu videre i mine Krav til Sandheden, end det ærede Medlem paa dette Sted gik. Sandhedspilgten paahviler efter min Opfattelse ikke alene mig, men ogsaa det ærede Medlem, ja, endogsaa de ham nærstaaende, mig uvenligsindede Kredse, hvilket jeg ved Lejlighed vil bede det ærede Medlem henlede disses Opmærksomhed paa. I sin formelle Kritik af min Redegørelse glemmer det ærede Medlem Hr. Rode imidlertid en Udtalelse og misforstaar den anden, ligesom han ganske bortser fra Tidspunktet for denne Redegørelses Udstedelse. Det ærede Medlem glemte besynderligt nok følgende Passus i Redegørelsen, at den paagældende midlertidigt skulde anbringes paa Sygeafdelingen i Vestre Fængsel, „indtil Sundhedsstyrelsens Erklæring, som Justitsministeriet straks udbad sig, kunde foreligge og endelig Afgørelse i Sagen derefter kunde træffes“. Der er altsaa netop paa det angivne Tidspunkt, da Redegørelsen den 4. November blev sendt ud, og da det ærede Medlem kritiserede den, ingen endelig Afgørelse truffet, men Undersøgelsen fortsattes. Paa det Tidspunkt at tale om Enevoldstendenser er derfor ganske hen i det blaa, selv om man i øvrigt har en saa udpræget Uvillie overfor den Slags Tendenser, som det ærede Medlem Hr. Rode altid har haft. Paa den angivne Baggrund den 4. ds.: Tilbageholdelsens Midlertidighed, som det ærede Medlem altsaa gaar helt udenom,

misforstaar det ærede Medlem dernæst ganske Redegørelsens Henviisning til gammel Praksis. Der staar i Redegørelsen kun, at denne Ordre — nemlig Ordren til foreløbig at tilbageholde ham, indtil endelig Afgørelse i Sagen kunde træffes — er givet med Hjemmel baade i Lov og gammel Praksis, og denne Hjemmel er utvivlsom. Om der haves Hjemmel til vedvarende at holde denne Sædelighedsforbryder interneret, ogsaa efter at Undersøgelserne lægeligt set er afsluttet, herom udtalte jeg mig ikke og kunde ikke udtale mig den 4. November, jfr. ogsaa: indtil endelig Afgørelse i Sagen kunde træffes. Men derom er det, jeg skal udtale mig i Dag, fordi Undersøgelsen nu er afsluttet. Endelig bortser det ærede Medlem Hr. Rode helt fra Tidspunktet for Redegørelsen eller rettere Formaalet for Redegørelsens Udsendelse netop paa dette Tidspunkt. Dette Formaal var alene dette at efterkomme Offentlighedens berettigede Krav paa at faa at vide, hvad der egentlig var sket, samt endvidere om muligt at standse en saglig set urimelig Pressekampagne selv fra mig mindre venligsindet Side, indtil den endelige Afgørelse ret hurtigt kunde foreligge, idet Offentligheden i Virkeligheden ikke kunde fælde nogen begrundet Dom eller kritisere nogen ny Praksis, før man overhovedet — ogsaa jeg selv — kunde vide, om det passerede vilde blive Indledning til en saadan ny Praksis, om hvilket Spørgsmaal jeg nu skal udtale mig. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Rode herefter vil indrømme, at det, der havde Betydning i hans Tale forleden, ikke var hans Kritik af den foreløbige Redegørelse — thi denne Kritik hvilede som paavist paa en Misforstaaelse af det den Gang foreliggende —, ej heller hans Forsøg paa at faa mig sat i et skævt Forhold til Sandheden, thi en Fristelse for mig hertil forelaa overhovedet ikke, men ene og alene var hans Anmodning om en offentlig Redegørelse for hele Sagen og dennes Resultat, og det er denne Redegørelse, jeg nu skal gaa over til.

Lad mig da begynde med et kort Referat af Sagens Forhistorie. Jeg har naturligvis i Aarevis med Interesse fulgt Diskussionen om Sædelighedsforbryderne, og hvad der kunde gøres overfor disse, og jeg, der ikke er Ekspert i denne Lovgivning eller dette administrative Omraade, havde ganske samme Opfattelse, som det ærede Medlem og vel sagtens alle ærede Medlemmer havde, nemlig følgende: Selv om en Sædelighedsforbryder er farlig for den offentlige Sikkerhed, kan han ikke efter gældende Ret interneres, medmindre